

Pax et bonum. Spominski listi, posvečeni sedemstoletnici minoritskega samostana v Ptuj. Izdal in založil minoritski samostan v Ptuj. Ptuj 1939.

Kakor je izdala pred leti frančiškanska provinca na zunaj zelo reprezentativno knjigo v proslavo sedemstoletnice prihoda frančiškanov v Ljubljano, tako so sedaj izdali ptujski minoriti lično knjigo, ki naj da obračun, v kolikor je mogoče, o sedemstoletnem delu ptujskega samostana.

Knjiga je razdeljena na tri dele: Minoritski red v svetu in med Slovenci, ki daje splošen pregled zgodovine minoritskega reda. Drugi del: Minoriti v Ptuj, ki se bavi predvsem z zgodovino ptujskega samostana, in tretji del: Ob sedemstoletnem jubileju, ki govori o delu ptujskega samostana za Ptuj in okolico, za probudo narodne zavesti, njihovo delo na karitativnem polju in podobno.

Članki niso sicer strogo zgodovinski, dasi so sodelovali možje, katerih imena imajo v teh vprašanjih poln zvok: Fran Terseglav, škof dr. Mileta, univ. prof. France Stelè, p. Godina, ravnatelj Fr. Alič, Ladislav Mlaker, pisatelj L. Remec, a to tudi ni namen te knjige, katere glavni namen je dostojna proslavitev visokega jubileja. In temu knjiga, če opozorim še na številne slike, ki dvigajo delu vrednost, popolnoma ustreza. Prav pa bo prišla zgodovinarjem, ker je v njej zbranega mnogo gradiva, ki jim bo olajšalo delo.

Tone Čokan.

Umetnost

Razstava likovnih umetnic v Ljubljani.

S 87 deli so umetnice iz Beograda, Zagreba, Sušaka in Ljubljane napolnile Jakopičev paviljon ter tako pripravile umetnostno razstavo, ki je našla še dokaj krepak odmev v naši javnosti. Tudi če motrimo razstavo s čisto kvalitetnega zrelišča, je žela prav lep uspeh, ki sicer ni bil zgrajen na kakih programatičnih, kričavih premisah, temveč — kar je neprimerno smotrnejše — na iskrenem iskanju za čistejšim umetnostnim izrazom, temelječem na individualnem umetnostnem iskanju. Težnja afirmacije slovenske, hrvatske in srbske žene v umetnosti, ki je to pestro skupino najrazličnejših umetnostnih individualnosti povezala k skupnemu nastopu, je prav v kvalitetnem prerezu razstave našla povsem realno podlago.

Slovenske umetnice, ki so se udeležile razstave, pripadajo v glavnem dvema umetnostnima rodovoma, in sicer starejši impresionistični ter mlajši povojni generaciji. Šantel H., ki po načinu ustvarjanja spada k prvi skupini, je razstavila dvojce »Tihožitij« (št. 33, 34). Obe podobi spadata med najboljša dela na razstavi. Skrbno pretehtana kompozicija, harmonično skladen kolorit in nek neposreden, svež odnos do skromnega predmeta, so glavne odlike njene dela. Šantel A. je razstavila oljnate slike in nekaj akvarelov. Njeno delo se nikakor ne more osvoboditi nekakega kabinetnega pečata in ponekod seže prav v amaterske podvige (akvareli). Od oljnatih podob so še najboljše »Tulpe«. Zupanec-Sodnik A. se je s svojim delom obdržala na običajni kvalitetni ravni. Stilistično je opaziti v njenem delu opuščanje starega impresionističnega načina in približevanja k novemu slikovitemu pojmovanju slikar-